

ΤΟ ΦΙΛΙ

— Le baiser bleu, tendre et mystique...

Ἡ κοντέσσα ἔλυσε τὸν κορσέ της, καὶ στέναξε, σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ βαθειὰ λιγοθυμίᾳ. Πέφτει τὸ ριπίδι της.

Οἱ μανιόλιες εὐωδιάζουν πολὺ δυνατὰ στὸν κῆπο.

Τότες ὁ μαρκήσιος θέλησε νὰ σκύψη νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ μπράτσο, μὰ κείνη φιλάρεσκα τ' ἀπόσυρε, μ' ἕνα φευγάλο γλυκασμὸ στὰ μάτια, σάμπως νὰν τοῦλεγε : μὴ βιάζεσαι...

Ἐν' ἀνθάκι μπλοῦ. βεργολιγερό, μπρὸς ἅπ' τὸ φεουδαλικὸ τὸ παρεθύρι οσιέται μυστικά, σὰν κάποιος δειλὸ νόημα...

— Ἀχ κοντέσσα, κοντέσσα, τί τὰ μάτια σου εἶν' ὀλόφλογα καὶ τὰ χέρια σου νευρικά παιχνιδίζουν ἀτορρίχνοντας τὶς ἀνάερες ἰταντέλλες ποὺ ὠραίζουν τὸ νεκολτέ σου ;...

Τ' ἄστρα λαμπρὰ φεγγρίζουν, σὰν περλάντια, καὶ γέρονον συγκαταβατικὰ πρὸς τὴ σιωπὴ.

— Μαρκήσιε, σὲ πῆρε ἡ ἀνυπομονησία ; τὰ πορφυρά σου χεῖλια δαγκᾶς καὶ τρέμεις σύγκορμος ; τὰ μαλλιά σου εἶν' ἀνταριασμένα ; τὰ τρικυμίζει ἡ πεθυμίᾳ...

Τ' ἀραχνόφανα παραπειάσματα τ' ἀλάπαλο ἀγεράκι κολπώνει' περνάει δροσᾶτο ὄλο φιλόνας τὶς βαλαντωμένες φοινικίες. Οἱ μα ιόλιες εὐωδιάζουν πολὺ δυνατὰ στὸν κῆπο...

— L' ardent baiser, farouche et rouge...

Μεσημέρι ἀψύ. Τὰ βώδια μουκανᾶν. Καίει ὁ γήλιος σὰ φλόγα. Ὁ θεριστῆς—μπρούντζινος καὶ ρωμιλέος, ξυπόλητος — μὲ τὸ δάχτυλο τινάζει τὸν ἀριμερὸν ἴδρωτα ποὺ πάει στὸ μέτωπό του.

Τὰ βώδια μουκανᾶν. Τὴ γλώσσα του ὄζω βγάνει ὁ σκύλλος...

Νά τῃ ἡ χωριατοπούλα, ἡ κοκκῶνα, ἡ ἔμνοστη, πάει τὴ στάμνα νὰ γιομίση ἅπ' τὴ δροσοπιγῆ ; πάει γυμνοπόδα, τὰ στήθεια της φουσκώνουν σὰν ἀσπιά ; μιὰ μαντήλα τῆς περιζώνει τὰ μαλλιά. Ροβολάει κατὰ τὴν κατηφοριά. Φλέγεται.

Ἐνας κότσιφας περνάει, τοῖον τοῖον τὸ νεράκι κολάει παραδεισιακὸ, κελαρύζει σὰν κροῦσταλλο.

Βλέπονται. Σμίγουν τυφλά.

...Καίει ὁ γήλιος σὰ φλόγα. Τὰ βώδια μουκανᾶν κακαρίζουν οἱ κόιτες ; ἕνας πετεινὸς μὲ πορφυρὸ λυγρὸ, ἀνεβαίνει σ' ἕνα δεμίτι ἀστάγια καὶ κράζει πρὸς τὸν ἥλιο...

Συντρίμμα ἡ στάμνα κείται, συντρίμμα, στὴν πηγῆ...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

FILM ARTISTIQUE

Στὸν κινηματογράφου πρῶτοιδοθήκανε' τοῦ Πατέ μάλιστα ; κάτιος τοῦ τῆ σύστησε ἕνα βράδι καὶ ἀπὸ τότε βλέπόντουσαν ταχτικά ; στὴν ἀρχὴ ἕνας χαιρετισμὸς τυπικὸς ἀπὸ μακριά, σιγὰ σιγὰ θερμότερος, ἔπειτα ματιές λιγωμένες, μὲ τὸν καιρὸ καὶ κανένα κλεφτὸ χαμόγελο — καὶ ὁ φίλος, ποὺ δὲν ἤθελε δὰ καὶ πολλὰ, πῆρε φωτιά.

Νί, λοιπόν, ἀρχιναίει τώρα τὸ βάσανο. Νὰν τῆς τὸ πει δὲν ἀποκοτοῦσε' νὰν τῆς τὸ γράφει, οὔτε. Κι ὁμως ἔπρεπε κάτι νὰ γίνει. Ἄς γίνει λοιπόν ἕνα ποίημα. Καὶ τὸ ποίημα, κουτσὰ στραβά, σκαρώθηκε. Καὶ μ' αὐτὸ τί ; Τὸ σπουδαιότερο δὲν ἔγινε ἀκόμα. Καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶτανε νὰν τῆς δοθεῖ τὸ ποίημα. Μὰ πῶς ; Καινούρια αὐτὴ φουρτούνα.

Ἄ, στάσον βρέθηκε ὁ τρόπος. Ἄμα εἶναι καινούρια κορδέλα, ἐκείνη πάει ταχικί, σὶς πρῶτες. Καὶ κάθεται στὴν ἴδια θέση πάντα, στὸ ἔγχο θεωρεῖο δεξιά. Νὰ πάει λοιπόν ἀπὸ νορῖς, πρὶν ἀκόμα μαζωχτεῖ ὁ κόσμος, νὰ καθίσει στὸ πλαιῖο θεωρεῖο, καὶ στὸ πρῶτο σκοτάδιασμα, νὰπιθῶσει μὲ τρόπο τὸ ποίημα στὴν καρτέλα τοῦ θεωρεῖου της. Αὐτὴ πὰ θὰ πάει μέσα στὸ θεωρεῖο, θὰ ἴδει τὸ χαρτί, θὰν τὸ πάρει — καὶ ζήτω ὁ ἔρωτας !

Κ' ἔτσι ἔγινε. Μετὰ τὸ ἔγκλημα, πῆγε καὶ χῶθηκε σ' ἕνα ἀντικρινὸ θεωρεῖο, ζάρωσε στὸ βάθος, καὶ καρτεροῦσε νὰ ἴδει τὴ συνέχεια.

Τὰ φῶτα σβύνουν. Ἡ κορδέλα ξετυλίγεται στὸ παννί, μὰ ὁ φίλος οὔτε μιὰ ματιὰ δὲν τὴν ἀξιώνει. Οἱ ματιές του ὄλες, καὶ ἡ ψυχὴ του, στὸ θεωρεῖο τὸ ποθητό. Καὶ νὰ, ποὺ γλυστράει στὸ θεωρεῖο μιὰ μαύρη σιλουέτα—αὐτὴ ! ναι ! Τὰ μαῦρα της φορεῖ καὶ τῆς πηγαίνουν τόσο τὰ μαῦρα ! Παραμερίζει τὴν καρτέλα μὲ θόρυβο, καὶ κάθεται.

Θὰν τὸ πῆρε τὸ ποίημα. Ἄχ, δὲ θανάφουνε τὰ φῶτα ; Χρόνια θὰ κρατήσῃ αὐτὴ ἡ κορδέλα ; Τὰ φῶτα ἀνάθουν καὶ τὸ ποίημα τὸ διαβάσει ἕνας πελώριος διάκος, ξεκαρδισμένος στὰ γέλια...

Δ. ΖΗΤΑΣ

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ.— Περὶσσότερο ἅπ' ὅλα, ἐκεῖνο ποὺ μὰ ; λείπει ἐμᾶς εἶναι τὸ ἠθικὸ θάρρος. Γι' αὐτὸ βρίσκουμε ἀνάμεσα μας τόσοσ ἀντρες ; ποὺ θυσιάζουν σὰν τίποτα τὶς ἀρχές τους στὸ ὕλικὸ συμφέρον, ποὺ φοβοῦνται νὰ ποῦν τὴ γνώμη τους, νὰ κηρύξουν τὴν πίστη τους, ἂν εἶναι νὰ τοῦ ; φέρε καμιά ζημία ὀλικὴ ἢ ἠθικὴ, νὰ πάρουν πρωτοβουλία ; εὐθύνῃ μὲ τὴ γενναία ἀπόφαση νὰ ὑπὸσ οὖν τὶς συνέπειες ὅποιες καὶ ἂν εἶναι. Γι' αὐτὸ σὰν κοπάδια γυροῦμε ὄλοι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δυνατώτερου, καὶ ἂς μὴν τὸν ἐκτιμοῦμε, ἂς τὸν θεωροῦμε ἀκόμη καὶ ἄτιμο.

